

VANIČKOVÝ

KOKTEJL

MLADÉHO

WERTHERA

Marek Blažíček

Drahomíra Klofáčová

Obsah:

Dvě verze stejného příběhu

První verze: **Baron Prášil v chilli omáčce**

1 - 17

Druhá verze: **Vanilkový koktejl mladého Werthera**

18 - 58

Baron Prášil
v **chilli** omáčce

Baron Prášil

Sundávám ze svojí postele prostěradlo a natahuji ho na sebe.

Jsem v něm jako larva. Co se ze mě asi vyklube?

Mrskám se tu. Připadám si tak sám.

Když si část prostěradla přetáhnu přes hlavu, mohlo by mě chránit před světem okolo... Mohlo by... ale ne, to je samozřejmě nesmysl.

Stejně tuhle realitu nemám rád. Někomu pohled na ni může asociovat med, mně však připomíná především ztvrdlou smůlu.

Ze ztvrdlé smůly se nedostanete. Nepohnete se v ní ani o píd'.

V realitě je to stejné. Nejhorší na ní je, že vlastně neexistuje.

Chová se jako mýtus, ale tím, že ji všichni v jednom kolektivním pomatení uznávají, se stává skutečností.

Toxicita myšlení, které si uzurpuje nárok na to, aby jediné jeho verze interpretování reality byla uznána za správnou, se rozšířila do vod lidstva, aniž by proti tomu kdokoliv zakročil.

Každý si úzkostlivě dřepí na lepu svého přesvědčení.

Leží na lži.

Myslíte si, že plácám blbosti, co?

Hm... jak bych vám to vysvětlil jednoduše?

Představte si, že jsme ve stejné místnosti a vidíme v ní stejný stůl.

Máte to? No a to je právě špatně!

Oba nemůžeme vidět stejný stůl nebo stejnou židli!

Pozor, ať vám nevypadnou panenky, protáčíte je vskutku zběsile.

Kdyby už nic jiného, tak musíte uznat to, že se každý setkáváme s tímto předmětem v jiném životním kontextu. Já jsem teď vyhrál čtyři míče ve sportce a vám právě zemřel partner. Můj stůl je zalitý sluncem, co u vás?

Tak jak mi pak budete tvrdit, že existuje něco jako pravda?

Když už tenhle absolutně impotentní argument cokoliv jako obraz objektivní reality rozpouští.

Už v dětství mě fascinovala postava Barona Prášila. Baron Prášil, který vždy rozpráší prach toho, co ostatní nazývají pravdou, na podrážce svých bot.

Stahuji ze svojí hlavy prostěradlo a rozhlédnu se po pokoji.

No jo, vždyť už je ráno! Padám z postele na zem.

Začínám se plazit po podlaze.

Bezmocně buším do parket, tu a tam nějakou vyrvu a mlátím se s ní do hlavy, abych se skutečně probudil.

Abych se skutečně probudil...

Z hlavy mi začíná téct krev. Rozmatlávám si ji po obličeji.

Co se to se mnou děje?

Celé to začalo dřív, jednoho rána, které bylo tomuhle vlastně dost podobné.

... jednoho rána...

Sahám si do lednice pro Club-Mate, ale vykoukne tam na mě Mrtvá ryba. Šupiny má pokryté fialovou perletí, okolo sebe má perly a vůbec si holka asi dala záležet na tom, aby vypadala co k čemu.

„Ciao, frajere!“ mávne na mě Mrtvá ryba už dost pochroumanou ploutví.

„Nazdar, co bys ráda?“

„Mmmm... ráda bych se trochu ohřála,“ otře se o mou nohu Mrtvá ryba chlípně.

„Hele... předem bych ti sdělil, že si spolu nemůžeme nic začít.

Z mnoha důvodů... Píchat rybu? Co by na to řekli ochránci zvířat?“
skučím a couvám z kuchyně pryč.

„Jsem mrtvá, takže jsem ochráncům zvířat jedno!“

„No jo vlastně...“

...

„Představím ti svýho fotra, kriple,“ říká mi o nějaký ten pátek později Mrtvá ryba.

Jak jenom charakterizovat ten vztah, který mezi námi je?

Kamarádi na mlčení? Kamarádi na rybí řeči?

A teď mi chce představovat otce?

Polykám nasucho, ale neprotestuju.

„Je to Mrtvej rybák, jo?“ snažím se o soucit.

„No... spíš mrtvej rypák,“ zasměje se Mrtvá ryba,

„můj fotr je Prasečí hlava.“

„Prasečí hlava?“ opakuju... „To ho asi nikdo nemá příliš v lásce, ne?“

Mrtvá ryba se jen směje: „Naopak! Všichni musí minimálně dělat, že ho milujou. Je to sice prasečí hlava, ale má perly v tlamě.

A jen o to jde, chápeš? Perly v tlamě,“ zubí se na mě Mrtvá ryba.

...

Odbíjí poledne, když usedáme s Mrtvou rybou ke stolu v nějaký fucking drahý restauraci a skutečně se seznamujeme s Prasečí hlavou alias panem octem. Perly v tlamě a korunka na hlavě ukazují, že ten starý ňouma si může skutečně jenom chrochtat blahem z přebytku pozemského potěšení.

„Co si dáš?“ řekne Prasečí hlava a z tlamy vypustí – jen tak mimochodem – pár perel.

Pohled na ně mi bere i poslední zbytky chutě do jídla a zároveň i ten poslední zbytek vůle se s Mrtvou rybou paktovat.

Vrážím Prasečí hlavě do tlamy flašku od šampaňského a prchám pryč.

Plastová vidlička

Potom, co jsem přestal mlčet s Mrtvou rybou, si užívám slasti vlka samotáře, který si sem tam kousne do krvavého kusu masa.

Pomysleli byste si, že vás v tomhle rozpoložení může někdo sežrat? Samozřejmě, že ne!

Právě v náladě, která nemá daleko k pocitu nesmrtelnosti, odjíždím s Jendou na Povaleč. Mám tu číst, na podzim mi vyjde kniha a celý můj kosmos si pluje na vlnách bezstarostna. Už první večer mi Lukáš se svou přítelkyní představují Plastovou vidličku.

Dohazují mi ji dlouho. Mmmm, skvělá partie, nemyslíte?

„Šel bych teď večer na Hentaie,“ prohodím směrem k ní a laškovně mrknu.

„Ty nemám ráda,“ odpoví mi Plastová vidlička suše.

„Pindo,“ řeknou moje sluneční brýle, ale Plastová vidlička to zřejmě neslyší, usměje se na mě a odchází pryč.

Se svými slunečními brýlemi sice tiše souhlasím, ale nahlas neříkám nic.